

BAZŪNE

2018. gada 3. decembris

LITERĀRAIS PIELIKUMS

Šogad — no 8. līdz 28. oktobrim — Latvijas Neredzīgo bibliotēka izsludināja literāro konkursu «Es savai Latvijai...». Konkursa realizācija notika Rīgas domes finansētā projekta «Svecīšu aizdegšana Strazdumuižā. Mēs savai Latvijai» ietvaros.

Konkursā varēja piedalīties autori līdz 35 gadu vecumam ar esejām, kas sākas ar vārdiem «Es savai Latvijai...». Tā mērķis bija veicināt jaunajā paaudzē izpratni par patriotismu un piederību Latvijai, mudināt iepazīties ar Latvijas neatkarības cīņu vēsturiskajiem notikumiem, novērtēt tā laika jauniešu pašizliedzību un ziedošanos valsts labā un izanalizēt savas iespējas un gatavību iestāties par savu valsti.

Konkursā iesniegtos darbus vērtēja rakstniece Laura Vinogradova, ilggadēja audiogrāmatu ielasītāja Dina Kāgane-Kovaļova un avīzītes «Bazūne» redaktore Gunta Bite.

Katrs konkursa dalībnieks, iesniedzot darbu konkursam, uzņēmās atbildību par sniegto ziņu patiesumu, kā arī par savu autorību uz iesniegto darbu.

Konkursa rezultātu pasludināšana un uzvarētāju apbalvošana notika 2018. gada 11. novembrī, kad Latvijā tika atzīmēta Lāčplēša diena. Šajā dienā bibliotēka rīkoja lāpu gājienu un ugunsкура aizdegšanu, pie kura tika paziņoti konkursa uzvarētāji, pasniegtas balvas un nolasīta 1. vietu ieguvusī eseja.

Lai ikviens interesents varētu ieskatīties literārā konkursa darbos, avīzīte «Bazūne» izdod šo Literāro pielikumu, kurā publicējam pirmo divu vietu ieguvēju darbus.

Gunta Bite
Avīzītes «Bazūne» redaktore

I VIETA

Es savai Latvijai

Es savai Latvijai esmu piedzimis, lai radītu pievienoto vērtību, lai mūsu nākotnes paaudzes varētu lepoties ar Manu ieguldījumu jomās, kurās jūtos spēcīgs un varētu kļūt par iedvesmas avotu mērķu sasniegšanā, lai ikviens varētu lepoties ar Valsti, kurā dzīvo.

Es jau trīsdesmit divus gadus esmu nodzīvojis Latvijā. Ko man nozīmē mana dzimtene un kāda ir mana attieksme pret cilvēkiem, kas pamet savu valsti un dodas meklēt laimi citur?

Katrā Valstī ir savas gan stiprās, gan vājās puses. Tāpēc neviens nekad nevarēs pateikt, kura Valsts ir labāka, vai sliktāka... Taču skaidrs ir viens — man dzimtene bija, ir un būs tā, ko gribas lolot un mīlēt mūžam, jo mēs vienmēr varēsim kaut kur nebūt doties, cits zinību apguves meklējumos, cits kāda cita iemesla vadīts, bet dzimtenē vienmēr būs vēlme atgriezties.

Es nenosodu nevienu, kurš dodas uz ārzemēm. Ja es justos apspiests savā zemē, varbūt man būtu citādākas sajūtas. Es varu spriest tikai un vienīgi par sevi. Es labprāt interesējos, kas notiek pasaulē, jo tieši tas palīdz man saprast, cik brīnišķīgā Valstī es dzīvoju, taču lai izprastu un izjustu, šo atklāsmi, to ir jāpiedzīvo katram pašam.

Ikviens no Valsts, kurā dzīvo, sagaida kaut ko citu. Vienam ir ļoti svarīga materiālā stabilitāte, citam — dabas burvīgums, tīra vide, bagāta kultūra, reliģija, citam viss iepriekšminētais.

Man gan šķiet, ka šo visu mēs katrs varam un spējam īstenot, vienīgi katram jāšāk ar to, ko mēs katrs individuāli spējam dot Valstij. Valsts esam mēs paši. Mēs katrs patiesībā veidojam šo puzzli pa mazam mozaikas gabaliņam. Protams, pie katrām neveiksmēm mums dažkārt liekas, ka visi ir kaut ko nav paveikuši, vai izdarījuši ne tā kā esam cerējuši vai esam iedomājušies... Bieži mēs vainojam ierēdņus, deputātus, savus priekšniekus. Vairākumā gadījumu jau viens cilvēks tiešām nav cīnītājs, taču šeit vietā būtu retorisks jautājums — ko esmu izdarījis Es pats?

Neatrodot sev svarīgas vērtības Latvijā, ir ļaudis, kas pamet savu dzimteni, meklējot to, ko viņiem nozīmē laime, citās zemēs. Mani gan nepamet sajūta, ka Latvija sirdī ir ikvienam, kurš šeit ir dzimis, neatkarīgi no tā, vai savu dzīvi pavada aiz Latvijas robežām, vai savā dzimtenē. Ne visi izrāda ārīgi to, ko jūt. Ir indivīdi, kas nosoda to, ka «ja jau tu aizbrauci, tu esi Valsts nodevējs», bet tie, manuprāt, ir tikai tādi ikdienas neiecietības augļi.

Es Latvijai novēlu, lai arī pēc manis paliek zeme ar skaisto dabu ar mūsu lielajiem dižozoliem, kas ir mūsu spēks, lai ikvienam būtu savs mugurkauls. Lai mēs nekad nepazaudētu savu identitāti, lai mums vienmēr ir savs Valsts Karogs un Himna!

Lai Latvijā vienmēr kūšā dzīvība! Dzīvība — tā ir vislielākā vērtība.

Es savai Latvijai vairošu zināšanas, popularizēšu Latvisko kultūru un lepošos ar to, ka mums ir sava Valsts! Būšu klāt gan svinībās, gan ikdienā.

Latvija, tu esi šī zeme, kurā esmu uzaudzis. Tu esi manu bērnības atmiņu zeme, tu esi mana dzimtene! Ja pat arī es kādreiz aizbraukšu no tevis, lai studētu vai strādātu, es vienmēr sirdī būšu ar tevi, un agri vai vēlu atgriezīšos pie tevis — dzimtenē. Uzskatu, ka katram jāiegūst pieredze kādā ne komforta zonā, kādu laiku padzīvojot citā valstī, lai apgūtu citus apvārsņus, iepazītu savādāk domājošu sabiedrību, lai varētu no cita skata punkta novērtēt savu dzimteni.

Pasaulē ir daudz jauku cilvēku, un katra valsts ir īpaša. Mēs varam iepazīt šīs valstis un to iedzīvotājus, to kultūru, varam gūt zināšanu bagāžu, mācīties no tā, ko katra valsts ir sasniegusi.

Taču mums katram vienmēr būs sava dzimtene, ko mūžam mīlēt. Sargāsim savu dzimteni, Latviju!

Edijs Fuksis
(Rīga, 50 punkti)

II VIETA

Es savai Latvijai kā multiinstrumentālists jeb plaša profila haltūrists

Latvija ir mana dzimtene. Esmu dzimusi Rīgā, un šeit arī uzaugu. Te bija mans pirmais bērnudārzs, skola un augstskola. Šeit dzīvoju jau 33 gadus. Šeit dzīvo visi tie, kurus es mīlu.

Latvija man ir viskrāšņākā, visskaistākā zeme. Te taču ir tik jauki — mums, neredzīgajiem dzīvojot Juglas ezera krastā un katru rītu elpojot ezera gaisu. Tas ir gluži kā filmā «Ezera sonāte» — ko gan vēl var vēlēties! Un šeit visapkārt rosās kultūras dzīve!

Es savai Latvijai esmu kā mūzikas skolotāja, kas ir gatava mācīt bērniem dziesmas mūsu valodā — latviešu valodā. Savai Latvijai esmu kā flautas, melodikas, klavieru un perkusiju spēlētājs, ne velti šad tad spēlēju pūtēju orķestrī un dziedu koros un ansambļos.

Kā es varu palīdzēt mūsu dārgajai dzimtenei kļūt vēl stiprākai? Es, protams, nevaru paņemt ieroci un iet pretī ienaidniekiem. Taču vienu gan varu paveikt — man ir savi, muzikālie ieroči — flauta un melodika, — kurus jebkurā brīdī varu paņemt līdzī un spēlēt tādas melodijas, ka visi ienaidnieki sabīstas.

Es savai Latvijai esmu kā kultūras sastāvdaļa, un man ir prieks, ka dieviņš man ir atļāvis dzīvot šai mazajā, skaistajā, bet toties stiprajā valstī. Man ir tāds gods piedalīties savas dzimtenes kultūras dzīvē, dziedot ar kori Raimonda Paula, Mārtiņa Brauna dziesmas. Man prieks, ka varu būt to cilvēku vidū, kuri nemeklē laimi citās zemēs.

Un tā kā tuvojas mūsu Latvijas simtgade, es tai pasniegšu visskaistāko dāvanu — visgarāko muzikālo priekšnesumu flautas spēlē.

Paldies saku savai dzimtenei par to, ka tā ir mazliet par lielu, lai sasildot savu lakatu dotu; par lielu, lai paņemtu klēpī un apmīļotu; par mazu, lai palaistu vienu pasaules plašajos ceļos; par mazu, lai palaistu vienu — es līdzī ceļos. Ar šīs dziesmas vārdiem mums, kas spēlē mūzikas instrumentus, jāceļas un jāiet, jāiet sargāt savu dzimto zemi un biedēt ienaidniekus.

Anna Dubovika
(Rīga, 49 punkti)

BAZŪNE

**Latvijas Neredzīgo
bibliotēkas
bezmaksas avīzīte**

Izdota Braila raksta nodaļā. Iznāk reizi mēnesī.
Redaktore Gunta Bite.

E-pasts: gunta.bite@neredzigobiblioteka.lv

Mājaslapa: www.neredzigobiblioteka.lv sadaļā Jaunieguvumi

Tālr. 67522131, 29137112

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas
viedokli. Par publikācijām atbildīgi paši autori.